

Arrest

nr. 234 839 van 3 april 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 19 april 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat P. DE WOLF *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché S. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 3 augustus 2016 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 19 augustus 2016 om internationale bescherming. Op 18 maart 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 21 maart 2019 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijn uit Gaza waar u in de wijk Sjeikh Radwan verbleef. U baatte er sinds 2013 een winkel uit voor smartphones. Aangezien de straat waar u uw winkel uitbaatte bewoond werd door aanhangers van Fatah werd u vanaf een bepaald moment in 2015 herhaaldelijk bezocht door een lokale verantwoordelijke van de al-Qassam brigades, de militaire vleugel van Hamas.

Uiteindelijk vroeg hij u om een applicatie, met name 'spyzie' te installeren op de smartphones van enkele belangrijke Fatah leden zodat hun communicatie met de Palestijnse autoriteiten in Ramallah gevolgd kon worden.

Omdat u weigerde werd u op 10 oktober 2015 opgepakt door leden van al-Qassam en twaalf dagen vastgehouden. Uiteindelijk stemde u toch toe om samen te werken en werd u vrijgelaten. Omdat u verzorging nodig had door de mishandeling die u onderging tijdens uw gevangenschap werd u door leden van al-Qassam naar het al-Shifa hospitaal gebracht. Daar verbleef u ongeveer een maand. Uw winkel werd ondertussen opengehouden door uw broer I. (...) en een van zijn vrienden.

In december 2015 werd u opnieuw benaderd door de verantwoordelijke van de al-Qassam brigades met de boodschap dat u moest beginnen met de samenwerking. U vroeg aan uw vader wat u moest doen. Hij stelde dat u de mensen die u kende niet mocht verraden. U trachtte Gaza te verlaten maar werd aan de grens tegengehouden omdat u op een zwarte lijst stond. U werd overgedragen aan de veiligheidsdienst die u op hun beurt overdroegen aan al-Qassam. U werd 24 uur vastgehouden maar werd vrijgelaten nadat uw vader gebruik maakte van connecties. Wel werd u onder huisarrest geplaatst en uw winkel afgesloten.

U dook vervolgens onder bij een vriend in de regio van Khan Younis. U trachtte in april 2016 een visum te bekomen bij het Belgisch visacentrum in Gaza. Dit werd u echter geweigerd. Via een reisbureau kon uw vader wel een toeristenvisum voor Turkije bekomen. Door een connectie van uw vader om te kopen kon u op 2 juli 2016 Gaza verlaten. Enkele dagen later reisde u per vliegtuig van Egypte naar Turkije en vervolgens via Griekenland verder naar Italië waar uw vingerafdrukken op 27 juli 2016 werden afgenomen. Enkele dagen later reisde u per vliegtuig en met een vals paspoort verder naar België waar u op 19 augustus 2016 een verzoek om internationale bescherming indiende.

De Italiaanse autoriteiten reageerden vervolgens niet op het overnameverzoek van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek legt u uw origineel paspoort voor. Verder legt u nog kopieën en scans voor van een factuur van uw winkel uit 2014, het huurcontract van uw winkel, een attest van het al-Shifa hospitaal, een document van de al-Qassam brigades en een attest van dr. U. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie moet een asielzoeker niet alleen aantonen dat hij gerechtigd is of was op bijstand of bescherming van de UNRWA, doch dat hij deze bijstand ook daadwerkelijk heeft ingeroepen (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, Nawras Bolbol v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, §§ 50-51 en HvJ 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal, §52). In casu werd vastgesteld dat u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de door UNRWA geboden hulp te hebben ingeroepen, en dit om onderstaande redenen.

U stelt zelf dat u nooit gebruik heeft gemaakt van de diensten of de steun van UNRWA. Zelfs wat een mogelijke registratie bij UNRWA betreft kunt u niet met zekerheid zeggen of u al dan niet geregistreerd zou zijn bij UNRWA. Evenmin legt u enig document voor waaruit kan worden afgeleid dat u daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen (CGVS, p. 3, 4 + documenten).

Daar u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de bijstand van UNWRA te hebben ingeroepen, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw asielaanvraag verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiair bescherming.

U stelt vervolging te vrezen door de al-Qassam brigade omdat u weigerde met hen samen te werken. U diende voor hen een app, met name spyzie, te installeren op de smartphones van enkele Fatah leden die regelmatige klanten van u waren. Op deze manier wilde de al-Qassam brigade, de gewapende vleugel van Hamas, de communicatie opvolgen van de Fatah leden met de Palestijnse autoriteit in Ramallah (CGVS, p. 6, 7, 9).

Allereerst dient te worden opgemerkt dat het bijzonder onwaarschijnlijk is dat een groepering zoals de al-Qassam brigade, de gewapende vleugel van Hamas, gebruik zou maken van een app zoals spyzie om de communicatie van Fatah leden in Gaza met de Palestijnse autoriteiten in Ramallah te monitoren. Blijkt immers dat deze app vrij verkrijgbaar is op het internet, dat de gebruiker zich dient te registreren, dat het een betalende app betreft die met een krediet – of debetkaart dient te worden betaald en dat het doelwit de applicatie zelf kan verwijderen van zijn smartphone. De informatie waarop het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) zich baseert is toegevoegd aan het administratief dossier. Er kan worden verwacht dat een groepering van dit kaliber gebruik maakt van een effectievere, minder traceerbare en moeilijker te omzeilen tool of methode om de communicatie, die klaarblijkelijk van strategisch belang zou zijn, van hun voornaamste interne tegenstander in kaart te brengen.

Bovendien is ook de methode waarop ze deze applicatie op het toestel van hun doelwit willen installeren hoogst onzeker en weinig efficiënt indien ze op een korte termijn de communicatie van hun doelwitten willen onderscheppen. Zelfs al zouden het regelmatige klanten van u betreffen kunnen ze immers niet weten wanneer deze klanten nog eens naar uw winkel zouden komen voor dermate ingrijpende handelingen aan hun smartphone die u de kans zouden geven om de applicatie op hun smartphone te installeren. Bovendien biedt deze methode u ruimschoots de kans om de doelwitten eenvoudigweg in te lichten over het feit dat hun smartphones gemonitord worden zonder dat de al-Qassam brigade hiervan op de hoogte zou komen en de Fatah leden bijgevolg eenvoudigweg een ander toestel of een andere manier kunnen gebruiken om te communiceren met de Palestijnse autoriteiten in Ramallah.

Bij dit alles dient te worden opgemerkt dat het hoogst twijfelachtig is dat Fatah leden in Gaza, die gezien hun achtergrond, de geschiedenis van de groepering en het Palestijns-Israëliësch conflict ongetwijfeld op de hoogte zijn dat al hun communicatie ook door de Israëlische inlichtingendiensten wordt gevolgd, hun eigen smartphones zonder controle gebruiken om strategische informatie uit te wisselen met de Palestijnse autoriteiten in Ramallah.

Vervolgens moet er worden opgemerkt dat Hamas, en bijgevolg al-Qassam, reeds sinds 2007 aan de macht zijn in Gaza en u reeds sinds 2013 de winkel probleemloos uitbaatte (CGVS p. 10, 14). Waarom de groepering pas na al die jaren plots zou beslissen om de communicatie van oude Fatah leden te monitoren is dan ook hoog onduidelijk.

De geloofwaardigheid van uw relaas wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat de leden al-Qassam u vreemd genoeg alle kansen boden om hun doelwitten simpelweg in te lichten over de voorgehouden gebeurtenissen. Na uw gevangenschap lieten ze u immers gewoon vrij en brachten ze u zelfs naar het ziekenhuis (CGVS, p. 7, 11, 12, 14) . Opnieuw een weinig doortastende werkwijze om strategische informatie van concurrenten te onderscheppen.

In de drie maanden na uw vrijlating werd uw winkel volgens uw verklaringen uitgebaat door uw broer en een van zijn vrienden. Opmerkelijk genoeg hebben de leden van al-Qassam tijdens deze periode nooit uw broer benaderd om de opdracht voor hen uit te voeren (CGVS, p. 10). Gezien de voorgehouden arrestatie en mishandeling die u overkwamen beschikten ze nochtans over doortastende argumenten om uw broer te overhalen de opdracht voor hen uit te voeren.

Dat ze uw winkel in december 2015, na uw eerste poging om Gaza te verlaten, sluiten houdt vervolgens evenmin steek indien ze daadwerkelijk de strategische informatie wilden bekomen aangezien ze hierdoor hun opportuniteit verkwaanselden terwijl ze op dat moment nog meer macht en druk op u konden uitoefenen om de opdracht alsnog uit te voeren. Dat u op dat moment één van hun doelwitten reeds had ingelicht over het gebeuren konden ze immers niet weten (CGVS, p. 8, 10, 11).

Uw stelling dat u na uw ontsnappingspoging onder 'huisarrest' werd geplaatst wordt evenmin ondersteund door uw overige verklaringen (CGVS, p. 8, 10). U verklaart immers eveneens dat u tijdens deze periode niet thuis verbleef maar bij een vriend in de regio van Khan Younis en dat u tijdens deze periode zelfs een, uiteindelijk afgewezen, visumaanvraag indiende bij het Belgische visumcentrum in Gaza. Dat uw vader er tijdens dezelfde periode in slaagde om via een reisbureau voor u een visum voor Turkije te bekomen ondermijnt eveneens uw claim dat u persoonlijk werd gevisieerd met het oog op vervolging (CGVS, p. 4, 5, 11).

Dit geldt, tot slot, uiteraard eveneens voor de vaststelling dat u op legale wijze Gaza kon verlaten met uw eigen paspoort en een visum. Dat uw vader hiervoor iemand omkocht, wie weet u vreemd genoeg niet, verandert hier niets aan (CGVS, p. 7, 8). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt immers dat de grenspost van Rafah tijdens deze periode onder controle stond van Hamas. Uit uw verklaringen over uw eerste ontsnappingspoging kan bovendien worden afgeleid dat ook de al-Qassam brigade zelf betrokken was bij de controles aan de grens. Dat u deze post kon passeren door één persoon om te kopen, die u niet kent, ondermijnt dan ook eens te meer uw claim dat u in Gaza gevisieerd werd door de al-Qassam brigades met het oog op vervolging.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw claim dat u door al-Qassam persoonlijk gevisieerd werd omdat u weigerde met hen samen te werken. Bijgevolg kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw blote beweringen dat uw vader om dezelfde reden kort werd opgepakt of dat u omwille van de voorgehouden gebeurtenissen werd aanzien als een spion van Israël (CGVS, p. 10, 11).

Uit het geheel van bovenstaande vaststelling blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt een gegronde vrees voor vervolging te hebben.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 18 december 2018 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiliënsector. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit de Gazastrook. Goede bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is.

Blijkt immers dat u tot uw vertrek een eigen winkel had, dat uw broer tot op heden een eigen winkel uitbaat, dat uw familie over verschillende eigendommen beschikt, dat al uw broers en één zus ingenieursstudies voltooide, dat de meesten ook in Gaza gewoon werk uitoefenen in overeenstemming met hun diploma, dat één van uw broers in Zweden werkt en studeert, dat één zus als lerares werkt, dat jullie klaarblijkelijk geen nood hadden aan steun van UNRWA en dat uw vader over meerdere invloedrijke connecties beschikt. Zoals u het zelf expliciet stelt behoort u tot een welvarende familie (CGVS, p. 3, 5, 14).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen of waarvan we kunnen aannemen dat ze bewezen of gegronnd zijn, wat niet het geval is gelet op de voorafgaande overwegingen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden

bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aantoonst. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de informatie in uw administratieve dossier vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren.

De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Het doelwit van deze aanslagen zijn de in de regio aanwezige politie en het leger. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (cf. de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 28 februari 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. Deze operatie heeft een belangrijke impact gehad op het dagelijks leven en de bewegingsvrijheid van de Egyptenaren in het noorden van Sinai. Sinds augustus 2018 is er sprake van een afname van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er wordt melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico

loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw

land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militair operatie "Operatie Beschermde Rand" startte.

In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van 'de Grote Mars van de Terugkeer'. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Sinds begin november 2018 is het gebruik van geweld tijdens de protesten afgenomen.

Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat er actueel geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw paspoort is louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst en ondersteunt uw verklaring dat u met dit paspoort en een Turks visum Gaza verliet op 2 juli 2016 en vervolgens via Egypte doorreisde naar Turkije. Het toont echter op geen enkele wijze aan dat u daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming noch vermag het de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te weerleggen. De documenten

die betrekking hebben op uw winkel ondersteunen louter uw verklaringen dat u een winkel uitbaatte in Gaza. Ze bevatten echter evenmin informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming noch herstellen ze de geloofwaardigheid van uw relaas. De documenten van al-Qassam en het al-Shifa hospitaal betreffen louter scans, beschikken bijgevolg over weinig objectieve bewijswaarde en zijn op zich evenmin van die aard dat ze de geloofwaardigheid van uw relaas kunnen herstellen. Het document van het hospitaal stelt louter dat u over enkele kwetsuren beschikt maar doet geen enkele uitspraak over de omstandigheden waarin u deze kwetsuren zou hebben opgelopen. Het document van al-Qassam wordt voorts allerminst ondersteund door geloofwaardige verklaringen. In feite ondermijnt het verder de geloofwaardigheid van uw relaas aangezien er expliciet staat aangegeven dat u vanaf 27 december 2015 uw huis niet mocht verlaten en dat u indien u niet gehoorzaamde een 'burgerlijke' straf te wachten stond waarmee een buitengerechtelijke bestraffing bedoeld wordt. Uw verklaringen en objectieve vaststellingen, in casu uw verblijfplaats, uw visumaanvraag en uw vertrek tijdens uw huisarrest, spreken dit tegen. Het attest van dr. U. (...) stelt enkel dat u een litteken heeft aan uw arm en één aan uw voet. Het bevat geen enkele uitspraak over de omstandigheden waarin u deze littekens opliep en werd bovendien uitdrukkelijk op uw vraag opgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, A en 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, § 4, 48/6, 48/7, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst richt verzoeker zich wat betreft de toepassing van het Verdrag van Genève tegen de overwegingen in de bestreden beslissing waar wordt gesteld:

"Daar u niet heeft aangetoond daadwerkelijk de bijstand van UNWRA te hebben ingeroepen, valt u niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie. Bijgevolg werd uw asielaanvraag verder onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal in zijn redenering stelt dat hij, om onder het toepassingsgebied van artikel 1, D te vallen, effectief beroep moet gedaan hebben op de bijstand van het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA). In het *Bolbol*-arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) wordt gesteld dat een Palestijnse vluchteling om onder het toepassingsgebied van artikel 1, D te vallen, dient aan te tonen dat hij gerechtigd is op bijstand van UNRWA en deze daadwerkelijk heeft ingeroepen. Verzoeker voert aan dat deze redenering van de commissaris-generaal ingaat tegen de *ratio legis* en het doel van artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit blijkt naar mening van verzoeker uit de voorbereidende werken van het Verdrag van Genève en het standpunt van UNHCR dat uitgewerkt werd in samenwerking met UNRWA (UNHCR, *Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees*, December 2017).

Verzoeker wijst erop dat het verzoek om internationale bescherming van Palestijnse vluchtelingen die onder het mandaat van UNRWA vallen wordt beoordeeld volgens het regime van artikel 1, D van het

Verdrag van Genève, dat specifiek voor hen werd gecreëerd. Zowel artikel 12, eerste lid, *sub a*, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/98/EU) als artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijzen naar artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Onder artikel 1, D, eerste lid, van het Verdrag van Genève worden Palestijnse vluchtelingen in eerste instantie uitgesloten van de toepassing van dit verdrag. Uit de voorbereidende werken van het Verdrag van Genève volgt dat deze uitsluiting bedoeld was om slechts tijdelijk van aard te zijn en dat de bescherming van Palestijnse vluchtelingen als specifieke groep voorop stond. Om duidelijk te maken dat deze uitsluiting slechts tijdelijk van aard is, werd het tweede lid aan artikel 1, D van het Verdrag van Genève toegevoegd om te verzekeren dat Palestijnse vluchtelingen, die immers niet ophouden vluchteling te zijn wanneer de agentschappen van de VN die hen bescherming of bijstand verlenen, zouden ophouden te functioneren, in dat geval automatisch onder het Verdrag van Genève zouden vallen. De uitsluiting onder artikel 1, D, eerste lid, houdt dan ook op van toepassing te zijn zodra artikel 1, D, tweede lid, in werking treedt. Een Palestijnse vluchteling wordt *ipso facto* of van rechtswege erkend in toepassing van artikel 1, D, tweede lid, “wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden (...)”. In het arrest *El Kott* interpreteert het Hof van Justitie de bewoordingen “om welke reden dan ook is opgehouden”. Het Hof stelt in dit arrest dat niet alleen gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met UNRWA, zoals de opheffing van het agentschap of de onmogelijkheid haar mandaat uit te oefenen, ertoe leiden dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden. “Om welke reden dan ook” moet volgens het Hof zo geïnterpreteerd worden dat de “redenen voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten” Wanneer de beslissing is ingegeven “door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon”. Dit is volgens het Hof het geval wanneer de persoon zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is. Dit betreft geen cumulatieve voorwaarde. Verzoeker wijst er in dit verband nog op dat UNHCR in haar Guidelines stelt dat “om welke reden dan ook is opgehouden” niet restrictief geïnterpreteerd mag worden.

Verzoeker herhaalt nogmaals dat de redenering van de commissaris-generaal dat hij, om onder het personeel toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen, effectief beroep moet gedaan hebben op de bijstand van UNRWA, ingaat tegen de *ratio legis* en het doel van artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Hij wijst erop dat uit de voorbereidende werken van het dit verdrag duidelijk blijkt dat er binnen de internationale gemeenschap geen twijfel bestond over het feit dat Palestijnse vluchtelingen onder het toepassingsgebied van artikel 1, A vallen. Er was met andere woorden een algemene erkenning dat zij als groep voldeden aan de vereiste van vervolging vervat in het Verdrag van Genève. Artikel 1, D kent aan Palestijnse vluchtelingen een afzonderlijk specifiek statuut toe teneinde hun continue bescherming en recht op terugkeer te verzekeren. In die zin kan de uitsluiting onder 1, D niet gelijkgesteld worden met een uitsluiting onder 1, F waarvan de *ratio legis* is dat omwille van de gruwelijke daden begaan door personen die *in se* aan de criteria van vluchteling voldoen, zij bescherming onwaardig zijn. Nu artikel 1, D ingevoerd is vanuit beschermingsoogpunt, kan er geen enge interpretatie van het eerste lid van dit artikel voorgestaan worden, zoals dit voor artikel 1, F wel het geval is, aldus verzoeker, die te deze citeert uit hoger aangehaalde *Guidelines* van UNHCR. Verzoeker voegt hieraan toe dat volgens UNHCR de redenering van het Hof van Justitie in het arrest *Bolbol* niet strookt met het doel van artikel 1, D. UNHCR beveelt daarom in toepassing van artikel 3 van de richtlijn 2011/95/EU aan dat de lidstaten de gunstigere interpretatie van UNHCR volgen. Bijgevolg is artikel 1, D van het Verdrag van Genève volgens verzoeker van toepassing op alle Palestijnse vluchtelingen die onder het mandaat van UNRWA vallen, ongeacht wanneer en of ze geregistreerd zijn, en ongeacht of ze de bijstand van UNRWA hebben ingeroepen of niet. In principe kunnen ze immers een beroep doen op UNRWA. Onder het mandaat van UNRWA vallen de Palestijnse vluchtelingen van 1948 en hun descendenten evenals de Palestijnen die ontheemd werden als gevolg van het conflict van 1967 (die niet in aanmerking komen voor registratie). Hieruit volgt naar mening van verzoeker dat, ook al heeft een Palestijnse vluchteling nooit in UNRWA-mandaatgebied geleefd, hij onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève valt omdat hij een Palestijnse vluchteling onder UNRWA-mandaat is en in aanmerking komt voor bijstand van UNRWA.

Vervolgens voert verzoeker met betrekking tot de mogelijkheid van UNRWA om bescherming te bieden aan dat UNRWA geen bescherming biedt aan Palestijnse vluchtelingen vergelijkbaar met de bescherming die UNHCR biedt aan vluchtelingen die vallen onder de algemene vluchtelingdefinitie.

De bescherming geboden door UNRWA is eerder een bescherming van sociale en economische rechten. Verzoeker geeft een uiteenzetting over de oprichting van UNRWA en UNCCP en benadrukt dat UNRWA de beschermingsfunctie van UNCCP nooit heeft overgenomen. De mogelijkheid van UNRWA om haar opdracht te vervullen en bijstand te bieden aan Palestijnse vluchtelingen onder zijn mandaat wordt beperkt door de structurele financiële problemen waarmee het agentschap kampt evenals door de politieke en socio-economische situatie in Gaza, aldus verzoeker, die erop wijst dat UNRWA, wat betreft haar financiële middelen, afhankelijk is van de vrijwillige donaties die door de verschillende lidstaten van de VN gegeven worden. Sinds jaren kampt de organisatie echter met een structureel en ernstig financieel deficit, wat logischerwijze een negatieve invloed heeft op haar werking en haar mogelijkheden om op een kwaliteitsvolle manier bijstand te verlenen aan de personen die zich onder haar mandaat bevinden. Deze reeds beperkte mogelijkheden komen nog meer onder druk te staan gezien de laatste politieke ontwikkelingen en het verliezen van één van de hoofddonors. Verzoeker licht toe dat de Verenigde Staten, de grootste donor van UNRWA, begin 2018 besloten om hun steun aan het agentschap drastisch te verminderen. Deze beslissing heeft een enorme impact op de situatie van Palestijnse vluchtelingen die zich onder het mandaat van UNRWA bevinden, aldus verzoeker, die te dezen citeert uit het *“Humanitarian Bulletin Lebanon, Issue 30, 1/11/2017-31/01/2018”* van OCHA, uit het artikel *“UNRWA services reduction start tot bite”* van Middle East Monitor van 2 maart 2018, uit een rapport van de VN Veiligheidsraad (*Implementation of Security Council resolution 1559 (2004); Twenty-seventh semi-annual report of the Secretary-General [S/2018/480]*, van 21 mei 2018) uit een bulletin van BADIL (*Understanding the Political Underpinnings of UNRWA's Chronic Funding Crisis, Bulletin No. 27, June 2018*), uit het rapport *“Gaza ten years later”* van UNSCO van juli 2017, uit het rapport *“Gaza. 100 thousand hours of isolation”* van Euro-Mediterranean Human Rights Monitor van januari 2017, uit het *“Economic Monitoring Report to the Ad Hoc Liaison Committee”* van The World Bank van 27 september 2018, uit het artikel *“Half a million fewer Palestinian refugees set to receive UN aid next year”* van Middle East Eye van 17 december 2018 en uit het *“Humanitarian Bulletin Occupied Palestinian territory”* van OCHA van september 2018. Verzoeker stelt dat uit deze bronnen en informatie duidelijk blijkt dat UNRWA sinds begin 2018 te kampen heeft met enorme financiële tekorten, bovenop de reeds penibele situatie waarin het agentschap reeds verkeerde. Het ziet er volgens verzoeker bovendien naar uit dat deze situatie er niet op zal verbeteren in de nabije en middellange toekomst. De Verenigde Staten hebben ondertussen immers duidelijk laten verstaan dat zij niet van zin zijn om hun beslissing in de nabije toekomst om te keren, aldus verzoeker, die in dit verband citeert uit een *“Press Statement on U.S. Assistance to UNRWA”* van 31 augustus 2018. Verzoeker benadrukt dat, wanneer vastgesteld wordt dat UNRWA omwille van deze langdurige financiële problemen niet langer in staat is om effectieve bijstand te verlenen, dit volgens UNHCR kan beschouwd worden als een objectieve reden voor insluiting onder artikel 1, D, tweede lid, van het Verdrag van Genève.

Over zijn nood aan internationale bescherming omwille van de toestand in zijn regio van herkomst betoogt verzoeker vervolgens in hoofdorde dat hij als vluchteling dient te worden erkend overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat als volgt in op de motieven van de bestreden beslissing op basis waarvan de commissaris-generaal geen geloof hecht aan zijn vluchtrelaas:

“De tegenpartij lijkt er ten onrechte van uit te gaan dat het onder druk zetten van verzoekende partij om een applicatie, genaamd Spyzie, te installeren op de mobiele telefoons van Fatah-leden die regelmatig zijn winkel bezochten de enige manier is/was van Hamas om de communicatie van Fatah-leden af te luisteren.

Het behoeft geen betoog dat een organisatie zoals Hamas beschikt over meerdere plannen om vitale communicatie van hun interne tegenstanders af te luisteren en dat verzoekende partij slechts een klein radartje was in dit netwerk van contraspionage.

In die zin is het perfect mogelijk en aannemelijk dat de verklaringen van verzoekende partij stroken met de waarheid. Er werd namelijk door hem niet gespecificeerd dat de doelstelling van de al-Qassam brigade was om op deze wijze op korte termijn specifieke informatie te verzamelen.

Het is meer logisch dat het onder druk zetten van verzoekende partij om de hogervermelde applicatie op mobiele telefoons van Fatah-leden te installeren slechts één van de vele manieren was om zoveel mogelijk informatie te verzamelen. Er wordt hierbij niet noodzakelijk gedacht aan één of meerdere specifieke personen, maar eerder aan zoveel mogelijk informatie te verzamelen, in combinatie met andere gebruikte methodes.

In casu, wist Hamas dat bepaalde hogere ambtenaren van het oude regime klant waren bij verzoekende partij. Bijgevolg zagen zij hun kans schoon om via hem te trachten enige informatie over hen te verkrijgen. Doch betekent dit niet dat dit de enige methode was die Hamas gebruikte om informatie in te winnen.

Zo werd er in juli 2018 bijvoorbeeld bekend gemaakt dat Hamas trachtte om soldaten te bespioneren door hen toe te voegen op sociale media en hen op die wijze er toe aan te zetten om valse dating applicaties te installeren, die Hamas toegang zouden verlenen tot de mobiele telefoon:

"(...)"

(Vrije vertaling: Het Israëliëse leger zei dinsdag dat het een samenzwering van Hamas-militanten had ontdekt om soldaten te bespioneren door vriendschap met hen aan te gaan en ze vervolgens te verleiden tot het downloaden van nep-datingapps waarmee Hamas toegang kreeg tot hun smartphones. Een hoge inlichtingenofficier zei dat Hamas aanvankelijk contact opnam met de soldaten via Facebook, zich vaak presenteerde als jonge vrouwen en vervolgens de relatie naar de WhatsApp-sms-service verplaatste. Na tientallen meldingen van soldaten die ongewone berichten ontvingen, lanceerde het leger de operatie "Broken Heart".

Het leger zei dat het drie door Hamas bediende apps op Google Play had ontdekt die sinds het begin van het jaar ongeveer honderd keer door soldaten waren gedownload.

De officier, die op voorwaarde van anonimiteit sprak onder militaire voorschriften, zei dat de cyberinspanningen van Hamas om soldaten te snuiven niets nieuws waren. Maar de methoden om telefoons te infecteren met kwaadaardige applicaties waren een belangrijke upgrade omdat ze de controle konden overnemen op de inhoud van een telefoon, mogelijk geheime informatie of compromisloze beelden die konden worden gebruikt om soldaten te chanteren.

[...]

Het leger zei dat de Hamas-inspanningen een gewaagde nieuwe stap vormden door de groeiende cyberdivisie, terwijl de militante groep die Gaza regeert nieuwe manieren zoekt om Israël te confronteren).

Wat betreft het risico dat verzoekende partij de personen die bij hem in de winkel kwamen zou kunnen inlichten, dient opgemerkt te worden dat de al-Qassam brigade veelal werkt via het zaaien van angst. Indien zij er achter zouden komen dat verzoekende partij zijn 'slachtoffers' zou inlichten, dan zou dit weleens verstrekken gevolgen kunnen hebben voor zijn leven en dat van zijn naaste familieleden. Dit wordt eveneens aangetoond door de arrestatie van de vader van verzoekende partij.

Voorts gaat de tegenpartij, door te suggereren dat verzoekende partij simpelweg de Fatah-leden zou kunnen inlichten, voorbij aan de realiteit. Het is algemeen geweten dat Hamas in de Gazastrook terreur zaait en dat hierbij meermaals de fundamentele mensenrechten van personen worden geschonden. Iedere persoon reageert anders in zulke omstandigheden en er van uit gaan dat een persoon die zich vindt in een dergelijke situatie de nodige moed aan de dag zou leggen om, met gevaar voor eigen leven en dat van zijn familieleden, de Fatah-leden te waarschuwen voor de praktijken van Hamas gaat een brug te ver. Het is meer waarschijnlijk dat een persoon, geplaatst in dezelfde omstandigheden als verzoekende partij, zich voorzichtiger opstelt en niet betrokken wilt geraken in zulke netelige situatie. In deze zin berust de al-Qassam brigade erin dat de druk die zij uitoefenen voldoende is om hun slachtoffer in het gelid te laten lopen.

Dit wordt eveneens aangetoond door het feit dat verzoekende partij reeds in 2015 de Gazastrook trachtte te verlaten. Eerder dan toe te geven aan de eisen van de al-Qassam brigade en zo het risico te lopen om gearresteerd, gefolterd en/of gedood te worden door zowel deze brigade als door de Fatah-leden zelf, besloot verzoekende partij om te trachten de Gazastrook te ontvluchten.

Ook het feit dat verzoekende partij sinds 2013 'probleemloos' zijn winkel kon uitbaten ligt in het verlengde van deze redenering. Immers, verzoekende partij was slechts een radartje in het netwerk. Het is bijgevolg perfect mogelijk dat Hamas, via de al-Qassam brigade, het plan had ontwikkeld om hun af luister praktijken te intensiveren en hierdoor meer bronnen, waaronder verzoekende partij, trachtte aan te snijden.

Het tegenovergestelde, namelijk dat een winkel vanaf de opening onder druk zou worden gezet om spionage applicaties te installeren is meer onwaarschijnlijk. Het is immers niet gezegd dat een winkel meteen vanaf het eerste moment een vast cliënteel heeft uitgebouwd, waaronder zich verscheidene

Fatah-leden bevinden. Dergelijke opbouw van cliënteel vergt tijd. Dit kan eveneens een reden zijn waarom hij in het begin niet werd lastiggevallen door de al-Qassam brigade.

De tegenpartij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat (stuk 1, p. 3):

"(...)"

Nergens uit de verklaringen van verzoeker blijkt namelijk dat de broer van verzoekende partij samen met één van zijn vrienden de winkel uitbaatte voor drie maanden. In tegendeel, verzoekende partij verklaarde dat dit slechts één maand was, zoals correct werd weergegeven door de tegenpartij in de bestreden beslissing waar zij het feitenrelaas weergeeft.

Wat betreft het huisarrest, lijkt de tegenpartij er van uit te gaan dat dit werkelijk 24 op 7 wordt gecontroleerd door de al-Qassam brigade. In de praktijk worden dergelijke huisarresten echter anders uitgevoerd. De persoon die onder huisarrest wordt geplaatst krijgt te horen dat indien hij wordt aangetroffen op straat, hij de gevolgen hiervan zal dragen. Verzoekende partij dook onder bij een vriend, waardoor hij op die wijze het risico ontliep dat personen die behoren tot de al-Qassam brigade op straat zouden aantreffen.

Zie in deze zin ook (gehoorverslag CGVS, p. 5):

"(...)"

Ten slotte, wat betreft de opmerking van de tegenpartij dat het feit dat verzoekende partij er in geslaagd was om de grens, die mede bewaakt werd door de al-Qassam brigade, over te steken door middel van het omkopen van één persoon de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnt, gaat de tegenpartij wederom aan de realiteit voorbij.

Het systeem van iemand omkopen steunt immers op het principe dat een persoon zich laat corrumperen en zijn individuele belang hoger stelt dan dat van het algemene goed of de gedachtegang van de groepering waartoe hij behoort. De tegenpartij lijkt er van uit te gaan dat alle leden van de al-Qassam brigade niet om te kopen zijn en een aanbod om zich te laten omkopen zouden afslaan indien dit aanbod wordt gedaan door een persoon die door de al-Qassam brigade gezocht wordt. Het hoeft weinig betoog dat deze gedachtegang kant noch wal raakt. Zeker gezien het feit dat verzoekende partij niet dezelfde dreiging vormde voor Hamas, als pakweg een officier binnen Fatah, is het perfect mogelijk dat een persoon die behoort tot de al-Qassam brigade en op dat moment belast was met het bewaken van de grens, voor zijn eigen gewin ingaat op het aanbod om zich te laten omkopen.

Bovendien verklaarde verzoekende partij duidelijk dat het omkopen van de persoon als doel had om niet via de al-Qassam brigade of de binnenlandse veiligheidsdienst moest passeren, zie in deze zin (gehoorverslag CGVS, p. 7):

"(...)"

Ten overvloede wenst verzoekende partij op te merken dat Hamas bestaat uit verschillende sub-groeperingen die niet noodzakelijk met elkaar op continue wijze in contact staan. Zo is het perfect mogelijk dat men een probleem heeft met de al-Qassam brigade, de militaire vleugel van Hamas, zonder dat de politieke vleugel hier weet van heeft."

Daarna geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat zo de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van zijn relaas, UNHCR het principe van het voordeel van de twijfel als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt. Verzoeker stelt dat de Raad herhaaldelijk heeft geoordeeld dat zelfs indien er twijfel bestaat omtrent bepaalde omstandigheden in het relaas van de verzoeker, de ingeroepen vrees voldoende aannemelijk is teneinde de toepassing van het voordeel van de twijfel in hoofde van de verzoeker te rechtvaardigen. Tevens werd er volgens verzoeker reeds herhaaldelijk geoordeeld dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico primeert op de verklaringen van de asielaanvrager, die soms onduidelijk zijn wat betreft bepaalde aspecten van de aanvraag.

Verzoeker herhaalt zijn verklaringen volgens de welke hij in het vizier gekomen is van al-Qassam en Hamas en door hen wordt vervolgd en stelt dat hij eveneens de algemene situatie in Gaza vreest. Hij wijst erop dat overeenkomstig artikel 1, A van het Verdrag van Genève iedere persoon die met reden

vervolging vreest, met name vanwege diens politieke overtuiging of behoren tot een sociale groep, erkend kan worden als vluchteling. Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal meerdere elementen van zijn relaas niet (afdoende) heeft bestudeerd en evenmin een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM heeft nagegaan, wat volgens hem nochtans essentieel is om zijn vrees in geval van terugkeer op een correcte manier te kunnen evalueren.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker betoogt vooreerst dat wegens de actuele humanitaire -en veiligheidssituatie in Gaza, de socio-economische en humanitaire situatie er zo menonwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Bovendien kan aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie 'Protective edge', de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De VN kondigde in augustus 2012 aan dat Gaza in 2020 een onleefbare plaats zal worden. In een rapport gepubliceerd in juli 2017 evalueerde de VN de situatie in Gaza en kwam het tot de conclusie dat de socio-economische en humanitaire situatie er nog sneller dan verwacht op achteruit gaat en dat er zelfs sprake is van "de-development". In 2017 en 2018 verslechterde de humanitaire situatie verder op significante wijze. De economie in Gaza staat ondertussen op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. De verwachting is dat de sociaal- economische situatie er verder op zal achteruitgaan gezien de beslissing van Israël om de enige commerciële grens met Gaza te sluiten. Anno 2018 leeft 53% van de Gazanen onder de armoedegrens, de laatste 10 jaar is het BBP gedaald met 5,3%, ongeveer 1,3 miljoen Palestijnen in Gaza zijn voedsel onzeker en de werkloosheidsgraad bedraagt 54,9%. De Gazanen zijn in het algemeen sterk afhankelijk van humanitaire hulp. Het budgettekort van UNRWA zal een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. De Gazastrook blijft bovendien lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen. De toegang tot drinkbaar water is kritiek. Ook de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestaande is, staat op instorten. Gazanen zijn daarom afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het bekomen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens. Het tekort aan infrastructuur en de financiële problemen van UNRWA hebben ook een impact op de kwaliteit van het onderwijs. Fundamentele basismensenrechten worden aan de Gazaanse burgerbevolking op systematische wijze onzegd. Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij wijst erop dat de burgerbevolking van Gaza het slachtoffer is geweest van drie grootschalige Israëlische militaire operaties, met name *Operation Cast Lead* in 2008, *Operation Pillar of Defense* in 2012 en *Operation Protective Edge* in 2014. Daarnaast vinden er op regelmatige basis Israëlische invallen en luchtaanvallen plaats waardoor Gazanen in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid leven. Verzoeker benadrukt dat de veiligheidssituatie in Gaza volatiel blijft en verwijst in dit verband naar het rapport "Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return" van UNHCR. In 2018 was er sprake van overmatig geweld door de *Israeli security forces* in de *Occupied Palestinian Territory* (inclusief Gaza), waarbij 299 Palestijnen gedood werden, waaronder 57 kinderen, en 28.878 gewonden vielen. Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt volgens verzoeker aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten die vanuit Gaza werden afgevuurd en waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private- en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakten gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten tot nader order afgesloten en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gazaanse burgerbevolking uit. Dat de situatie op elk moment kan escaleren wordt volgens verzoeker verder aangetoond door het tweewekelijks rapport van OCHA in

verband met de periode 12 tot en met 25 maart 2019, waaruit hij een passage citeert. De verschillende militaire operaties, waarbij cruciale civiele infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen, Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Verzoeker wijst er voorts op dat er op 22 maart 2019 tijdens de Grote Mars van de Terugkeer 2 demonstranten gedood werden en 189 gewond, dat er tijdens de eerste verjaardag van de Grote Mars van de Terugkeer 4 doden vielen, waaronder 2 kinderen, dat er op 5 april 2019 tijdens de 53ste Grote Mars van de Terugkeer 144 demonstranten gewond geraakten en dat op 12 april 2019 één kind gedood werd en 125 demonstranten verwond werden. Sinds 30 maart 2018 staat de teller van Palestijnen die gedood werden in de Gazastrook op 280 en zijn er 16.105 gewonden. Verzoeker haalt vervolgens nog een incident aan van 13 april 2019 en wijst erop dat de bovenstaande bevindingen tevens ondersteund worden door een publicatie van de organisatie *Euromed Rights* van 19 maart 2019. Hij besluit dat het duidelijk is dat er wel degelijk sprake is van een uiterst volatiele situatie in de Gazastrook en dat deze veiligheidssituatie actueel nog steeds als problematisch beschouwd dient te worden. Bovendien leven de Gazanen onder het autoritair regime van Hamas dat bekend staat om zijn repressief regime en schendingen van mensenrechten op grote schaal. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan *"We want to live"* die recent plaatsvonden in Gaza, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog verwijst naar de rapporten *"Two authorities, one way, zero dissent"* van Human Rights Watch van oktober 2018 en *"Another brutal crackdown by Hamas in Gaza"* van Human Rights Watch van 20 maart 2018. Verzoeker wijst er ook op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) onlangs nog oordeelde dat de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook dusdanig erg is en overging tot de erkenning van de vluchtelingenstatus van een Palestijn (cf. RvV 8 april 2019, nr. 219 546).

Verzoeker vervolgt zijn betoog door te stellen dat in het onderzoek of de humanitaire of socio-economische omstandigheden een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM, het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) een onderscheid maakt tussen twee situaties. Wanneer de slechte humanitaire of socio-economische omstandigheden niet veroorzaakt worden door opzettelijke handelingen of nalatigheden van de publieke autoriteiten of niet-statelijke actoren, is er enkel sprake van een schending van artikel 3 van het EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden wanneer de humanitaire omstandigheden die pleiten tegen een verwijdering klemmend zijn. Dit is de redenering die in het arrest N. wordt vooropgesteld. In geval het risico op schadelijke socio-economische behandeling of schadelijke humanitaire omstandigheden veroorzaakt wordt door handelingen of nalatigheden van overheidsactoren of niet-overheidsactoren kunnen bepaalde levensomstandigheden wel gekwalificeerd worden als onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In dat geval wordt de verantwoordelijkheid van de verdragsluitende staten inzake non-refoulement uitgebreid. Dit is de benadering die in het arrest M.S.S. wordt gehanteerd. In dit arrest besloot het EHRM een hogere beschermingsstandaard op te leggen aan verdragsstaten die tevens Europese lidstaten zijn omdat ze specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving ten aanzien van een specifieke groep personen die door het Hof als kwetsbaar bestempeld werd en die volledig afhankelijk is van overheidssteun, namelijk asielzoekers. De draagwijdte van het arrest M.S.S. beperkt zich echter niet tot het specifieke kader van EU-verplichtingen. In het arrest Sufi & Elmi stelt het Hof een reëel risico op schending van artikel 3 van het EVRM vast in toepassing van de M.S.S.-benadering voor wat betreft de omstandigheden in de ontheemden- (of *Internally displaced persons*, IDP's) en vluchtelingenkampen in Somalië en Kenia. De slechte humanitaire omstandigheden in de kampen zijn immers volgens het Hof hoofdzakelijk het gevolg van rechtstreekse en onrechtstreekse handelingen van de partijen in het conflict. Verzoeker merkt op dat Gaza net zoals de Westelijke Jordaanoever een door Israël bezet gebied is. Volgens het Internationaal humanitair recht is de bezettende macht, de Israëlische staat, verantwoordelijk voor het bieden van bescherming en diensten aan de bevolking beschermd onder internationaal humanitair recht, met name de Gazaanse burgerbevolking. Gaza wordt, sinds de machtsovername door Hamas in juni 2007, door Israël beschouwd als *"vijandige entiteit"*. Israël intensifieerde hierop de reeds bestaande blokkade en sloot het gebied hermetisch af. De militaire acties en de blokkade van de Gazastrook opgelegd door Israël maakt volgens de VN een collectieve bestraffing uit van de volledige bevolking van Gaza omwille van politieke redenen, aldus verzoeker, die nog stelt dat de desastreuze humanitaire situatie in Gaza het resultaat is van een illegale blokkade opgelegd door Israël en wekerende militaire acties gericht op de burgerbevolking met als doel de onderwerping, afschrikking en collectieve

bestrafing van de Palestijnse burgers. De systematische schendingen van internationaal humanitair recht en fundamentele mensenrechten zijn het gevolg van intentionele acties van de Israëlische staat. De situatie verergert bovendien verder door de politieke verdeeldheid tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit. In april 2017 escaleerde de situatie met de door de Palestijnse Autoriteit ingevoerde maatregelen tegen de Gazastrook die een negatieve impact hebben op overheidstoelagen, elektriciteitsbevoorrading en de mogelijkheid van medische behandeling buiten Gaza. Hamas en de Palestijnse Autoriteit sloten, door bemiddeling van Egypte, op 12 oktober 2017 een verzoeningsakkoord waarbij de Palestijnse Autoriteit volledige controle kreeg over de Erez-, Kerem Shalom- en Rafah grensovergang. Dit leidde echter niet tot het terugdraaien van alle opgelegde restrictieve maatregelen, noch tot een verbetering van de humanitaire situatie. Integendeel, de opgelegde maatregelen blijven de toegang tot levensmiddelen voor veel Gazanen negatief beïnvloeden. Ondertussen staat het akkoord op losse schroeven omwille van substantiële meningsverschillen tussen beide partijen. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat in het onderzoek naar de vraag of een verwijdering naar Gaza zou neerkomen op een mogelijke inbreuk van artikel 3 van het EVRM de M.S.S.-benadering moet worden toegepast. Wanneer de persoon zich in preciaire levensomstandigheden bevindt, kan de verwijdering een schending van artikel 3 van het EVRM inhouden. Dit is een situatie van extreme armoede gekenmerkt door de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften te voorzien in combinatie met kwetsbaarheid, het geringe vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn, aangegane EU-verplichtingen en internationale verplichtingen en de eventuele omstandigheid dat de preciaire leefomstandigheden het cumulatief gevolg zijn van algemeen geweld of discriminatie. Verzoeker meent dat, indien een persoon verplicht wordt om terug te keren naar Gaza, alwaar men kan spreken van een onmenselijke of vernederende situatie, dit een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Een persoon in Gaza verkeert immers, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in de bestreden beslissing, in de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Palestijnse vluchtelingen vormen bovendien op zich een bijzonder kwetsbare categorie doordat hun ontheemding bestendig is in hun statuut dat nooit echt oplost in een volwaardig burgerschap. Er is daarenboven geen sprake van enig vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn. Dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM die gelijkgesteld kan worden met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève werd overigens reeds bevestigd door de Raad (RvV 7 augustus 2015, nr. 150 535, RvV 16 februari 2017, nr. 182 381, RvV 31 juli 2017, nr. 190 280 en RvV 27 juni 2018, nr. 206 073).

Wat betreft de mogelijkheid tot terugkeer naar Gaza, merkt verzoeker vooreerst op dat hij wel degelijk verklaringen heeft afgelegd waarin hij te kennen gaf dat hij in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, en meer bepaald van hun militaire vleugel Al-Qassam, en dat de commissaris-generaal op dit punt gebruik maakt van een stereotiepe motivering die niet werd afgesteld op zijn specifieke situatie. Voorts stelt verzoeker vast dat de commissaris-generaal zich voor de beoordeling van de (on)mogelijkheid om via de Rafah grensovergang terug te keren naar de Gazastrook baseert op objectieve landeninformatie weergegeven in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 28 november 2018, geüpdatet op 28 februari 2019 en 25 maart 2019. Op basis van deze informatie acht verzoeker volgende elementen relevant bij het beoordelen of terugkeer naar Gaza via Rafah werkelijk praktisch en veilig mogelijk is:

- Voor terugkeer is een geldig Palestijns paspoort nodig dat volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) gemakkelijk bekomen kan worden via de Palestijnse Missie in Brussel. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort. Het CGVS stelt dat, tenzij de persoon Hamas zelf op de hoogte brengt van de redenen voor zijn verblijf in België, er geen enkele reden is om aan te nemen dat het feit asiel te hebben gevraagd in België een hindernis vormt voor terugkeer naar Gaza.

De vraag stelt zich hoe Palestijnen aan de grens, die niet in het bezit zijn van de vereiste documenten en teruggedreven worden in toepassing van het Verdrag van Chicago met de verantwoordelijke luchtvaartmaatschappij naar het beginpunt van hun reis, opnieuw toegang krijgen tot Gaza. Bovendien is de grensovergang in Rafah, sinds de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw in handen van Hamas.

- De Egyptische autoriteiten hebben *Egyptair* gemachtigd Palestijnen in het bezit van een Palestijns paspoort of Palestijnse identiteitskaart in te schepen op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. De opening van de grensovergang in Rafah hangt af van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinaiï. Ook de organisatie van busvervoer van de luchthaven in Caïro naar Rafah wordt bemoeilijkt door de veiligheidssituatie en pendeldiensten worden in functie van de veiligheidssituatie georganiseerd. De bussen die Palestijnen vervoeren naar Rafah worden beveiligd door de Egyptische politie. De reis van de luchthaven naar Rafah neemt veel tijd in beslag en er zijn verschillende *checkpoints* waar telkens een bagagecontrole plaatsvindt. OCHA beschrijft Rafah als een '*unpredictable*

gateway'. Uit landeninformatie blijkt dat er nog steeds regelmatig aanslagen gepleegd worden door extremistische groeperingen in het noorden van de Sinai waarbij de Egyptische politie, die het busvervoer van Palestijnen die terugkeren naar Gaza beveiligd, en het leger doelwit zijn. Er vinden nog steeds confrontaties plaats waarbij burgerslachtoffers vallen.

- Recente gebeurtenissen tonen aan dat de opening van de Rafah grensovergang steeds een onzeker gegeven is afhankelijk van een fragiel politiek evenwicht. Na vijf jaar grotendeels gesloten te zijn geweest, was de grensovergang sinds midden mei 2018 geopend nadat Hamas in november 2017 de controle had overgedragen aan de Palestijnse Autoriteit. Na spanningen tussen de twee fracties trok de Palestijnse Autoriteit haar personeel terug en nam Hamas de controle van de grensovergang opnieuw over waarop de grensovergang voor uitreis opnieuw werd afgesloten door de Egyptische autoriteiten. Ondertussen is de grensovergang in Rafah opnieuw geopend.

Hieruit volgt volgens verzoeker dat er wel degelijk praktische en veiligheidsbarrières zijn die de terugkeer naar Gaza belemmeren. Hij merkt op dat de commissaris-generaal voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in het noorden van de Sinai de maatstaven van de subsidiaire bescherming toepast, terwijl volgens het standpunt van UNHCR inzake artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet dient aangetoond te worden dat de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat burgers een reëel risico lopen het slachtoffer te worden van dit geweld en daardoor niet kunnen terugkeren, maar dat welke reden dan ook die terugkeer verhindert volstaat. Het is ook geen vereiste om individueel geïsoleerd te worden. Verzoeker wijst erop dat de Raad in twee recente arresten de weigeringsbeslissing van het CGVS vernietigt ten aanzien van Palestijnen afkomstig uit Gaza die niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève vallen, omdat onvoldoende aangetoond is dat terugkeer via Rafah naar Gaza praktisch en veilig mogelijk is. De Raad baseert zich hiervoor op actuele informatie waaruit blijkt dat de Rafah grensovergang opnieuw gesloten werd omwille van spanningen tussen Hamas en de Palestijnse Autoriteit waardoor de grensovergang, na terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit, opnieuw onder controle is van Hamas. De Raad stelt tevens dat de COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie*" van 7 juni 2018, op basis waarvan het CGVS concludeert dat de veiligheidssituatie in het Noorden van de Sinai verbeterd is, onvoldoende actueel is. De Raad wijst er bovendien op dat net uit deze informatie blijkt dat het busvervoer waarmee Gazanen naar de Rafah grensovergang vervoerd worden, beveiligd wordt door de Egyptische politie, die samen met het leger doelwit zijn van de extremistische groeperingen actief in het gebied. Het tart volgens verzoeker de verbeelding dat het CGVS lijkt te suggereren dat het voor Palestijnse vluchtelingen mogelijk is om onder politie of militaire begeleiding via Sinai, en uiteindelijk de Rafah grensovergang, Gaza te bereiken. Dit staat volledig haaks op het reisadvies dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken van België aan haar eigen onderdanen geeft en waaruit verzoeker een passage citeert. Er wordt ten stelligste afgeraden om naar Sinai te reizen, er wordt gesteld dat de Rafah grensovergang niet altijd open is en er wordt aangeraden om zich niet in de nabijheid van leger- of politievoertuigen te begeven. Er wordt met andere woorden een andere maatstaf gehanteerd voor de eigen bevolking dan voor Palestijnse vluchtelingen, die op zich al een meer kwetsbare groep vormen. Verzoeker verwijst ten overvloede nog naar de reisadviezen van Frankrijk en Nieuw-Zeeland. Verzoeker merkt nog op dat de Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en waarop artikel 1, D van het Verdrag van Genève bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad betrokken te worden bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptisch Sinai, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor *mutadis mutandis* de redenering van het EHRM in het arrest Salah Sheekh en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening wordt gehouden met het reële risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken. Verzoeker wenst in dit verband nog de aandacht te vestigen op het rapport "*Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return*" van UNHCR van 13 februari 2018. Verzoeker is zich er van bewust dat deze informatie dateert van meer dan een jaar geleden, maar is er van overtuigd dat het een goed zicht schept op de situatie in het nabije verleden en de verwachtingen die men kan hebben naar de toekomst toe. Verzoeker wijst er bovendien op dat de transporten naar de doorgang te Rafah enkel en alleen vertrekken indien deze doorgang daadwerkelijk open is. Tot dat moment worden Palestijnen in detentie gehouden in de luchthaven van Caïro en dit voor onbepaalde termijn, alleszins totdat de doorgang terug vrij is, wat onzeker kan zijn gezien de huidige omstandigheden. Onderweg wordt er op regelmatige wijze halt gehouden bij de verschillende checkpoints. Eén bepaalde stop betreft de overgang van het Suez

kanaal, waar Egypte de brug heeft afgesloten en de overtocht per ferry gebeurd. De wachttijden kunnen lang zijn vooraleer men deze oversteek kan maken. Tot slot betwist verzoeker de beoordeling door de commissaris-generaal van de actuele veiligheidssituatie in de Sinai. Hij haalt in dit verband het artikel "*Despite military campaign, security concerns persist in Egypt's North Sinai*" van 21 februari 2019, het rapport "*Human Rights in the Middle East and North Africa: Review Of 2018 – Egypt*" van Amnesty International van 26 februari 2019, het rapport "*Egypt, events of 2018*" van Human Rights Watch, het artikel "*Egypt's Sinai, war on terror, and the 'deal of the century'*" van Al Jazeera van 3 juli 2018, het artikel "*Égypte: un attentat-suicide fait sept morts dans le Sinai*" van BBC van 9 april 2019, het artikel "*Military launches raids, airstrikes in North Sinai following deadly militant attack on checkpoint*" van Madamasr van 21 februari 2019 en het artikel "*Map update: security situation in Egypt's north Sinai*" van South Front van 26 februari 2019 aan. Hij besluit hieruit dat er, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal beweert, wel degelijk praktische en veiligheidsobstakels in de weg staan van een veilige terugkeer naar Gaza via de grensovergang te Rafah.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Als bijlage bij de nota met opmerkingen van verwerende partij van 14 mei 2019 worden de COI Focus "*Territoires palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 25 maart 2019 en de COI Focus "*Territoires palestiniens – Bande de Gaza. Tensions en mars 2019*" van 1 april 2019 gevoegd.

2.2.3. Op 10 maart 2020 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus "*Territoires palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 voegt en refereert aan de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 7 juni 2019 en de COI Focus "*Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019*" van 10 september 2019.

2.2.4. Bij een aanvullende nota van 11 maart 2020 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een fotokopie met voor eensluidend verklaarde vertaling van het Arabisch naar het Frans neer van een document waaruit zou blijken dat zijn vader gearresteerd werd en uiteindelijk werd vrijgelaten onder de voorwaarde dat hij zich ertoe verbindt om informatie te verstrekken over verzoeker.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit

te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*

- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden zouden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen dus algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven, doch in geen geval een automatisme inhouden voor personen die zich op het Verdrag van Genève *iuncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel, dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van “het algemeen beginsel van voorzichtigheid” en “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het enig middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3.2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 48/5, § 4, van de Vreemdelingenwet, volstaat het erop te wijzen dat dit artikel met ingang van 22 maart 2018 werd opgeheven bij artikel 9 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, zodat dit onderdeel van het middel juridische grondslag mist.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij genomen is. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de rechtsregels waarvan toepassing wordt gemaakt, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat (A) verzoeker niet onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève valt, zodat zijn asielaanvraag wordt onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dat (B) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, nu (i) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn claim dat hij door al-Qassam persoonlijk gevisieerd werd

omdat hij weigerde met hen samen te werken, (ii) hij zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van zijn ongeloofwaardig bevonden asielaas, (iii) uit zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook naar omstandigheden behoorlijk is, zodat niet kan worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, (iv) de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is terug te keren naar de Gazastrook niet relevant is voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming, bovendien uit informatie in het administratief dossier blijkt dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren, en hij niet heeft aangetoond dat er omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah in zijn hoofde een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bestaat, (v) er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en (vi) de documenten die hij voorlegt deze appreciatie niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. X).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Over de toepassing van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *inuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2011/95/EU sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn.”*

De Raad wijst op rechtspraak van het Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, *sub a)*, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of

als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) gesteld wordt dat uit de duidelijke bewoordingen van artikel 1, D van het Verdrag van Genève volgt dat alleen degenen die daadwerkelijk de door UNRWA geboden bescherming of bijstand hebben ingeroepen onder de daarin genoemde uitsluitingsgrond vallen. Volgens het Hof van Justitie dient deze uitsluitingsclausule restrictief te worden geïnterpreteerd en kan zij niet tevens betrekking hebben op personen die er enkel voor in aanmerking komen of kwamen om bescherming of bijstand van UNRWA te genieten (HvJ 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 51). Hieruit kan dus worden besloten dat het voor de toepassing van artikel 1, D, eerste zin, van het Verdrag van Genève niet volstaat dat de betrokkene aantoont dat hij gerechtigd is of was op bijstand en bescherming van UNRWA, doch dat hij moet aantonen dat hij deze bijstand en bescherming ook daadwerkelijk heeft ingeroepen.

In casu blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek uit het mandaatgebied daadwerkelijk beroep heeft gedaan op de hulp van UNRWA. Verzoeker kan niet duidelijk aangeven of hij al dan niet geregistreerd is bij UNRWA en stelt dat hij en zijn familie nooit gebruik hebben gemaakt van de diensten of de steun van UNRWA (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Verzoeker legt evenmin enig document voor waaruit kan worden afgeleid dat hij daadwerkelijk de bijstand van UNRWA heeft ingeroepen. Deze vaststellingen worden door verzoeker niet betwist.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij betoogt dat hij in het licht van de voorbereidende werken van het Verdrag van Genève en de richtlijnen van UNHCR onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève valt. De Raad merkt op dat richtlijnen van UNHCR weliswaar waardevolle aanwijzingen kunnen bevatten over de toepassing van het Verdrag van Genève, maar geen juridisch bindend karakter hebben en dus geen afdwingbare rechtsregels bevatten waarop verzoeker zich kan steunen om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te voeren. Bovendien strookt de ruime benadering van UNHCR niet met het feit dat artikel 1, D van het Verdrag van Genève een uitsluitingsclausule betreft en derhalve restrictief dient te worden geïnterpreteerd, zoals door het Hof van Justitie in voornoemd arrest *Nawras Bolbol* wordt gesteld.

Aangezien verzoeker niet aantoont daadwerkelijk de bijstand van UNRWA te hebben ingeroepen voor zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA, valt hij niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Bijgevolg is de uitgebreide argumentatie in het verzoekschrift over de doelstelling en de interpretatie van artikel 1, D van het Verdrag van Genève, over het gegeven dat UNRWA geen beschermingsmandaat heeft en over de structurele financiële problemen van UNRWA, die naar het oordeel van verzoeker tot gevolg hebben dat UNRWA in de onmogelijkheid is om haar opdracht te vervullen, *in casu* niet dienstig.

Gelet op wat voorafgaat, dient onderhavig verzoek om internationale bescherming te worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omwille van problemen met Hamas, dat hem zou viseren omdat hij zijn samenwerking weigerde. Verzoeker verklaart dat hij sinds 2013 een handel in smartphones uitbaatte en dat hij vanaf een bepaald moment in 2015 herhaaldelijk werd benaderd door een lokale verantwoordelijke van al-Qassam, de militaire vleugel van Hamas, met de vraag om op de smartphones van enkele belangrijke voormalige functionarissen van Fatah een applicatie te installeren zodat hun communicatie met de Palestijnse autoriteiten in Ramallah kon worden gevolgd. Omdat verzoeker dit zou hebben geweigerd, zou hij op 10 oktober 2015 door leden van al-Qassam zijn opgepakt en gedurende twaalf dagen zijn vastgehouden. Nadat verzoeker er uiteindelijk mee zou hebben ingestemd samen te werken, zou hij weer zijn vrijgelaten en naar het ziekenhuis zijn gebracht om te worden verzorgd, aangezien hij mishandeld zou zijn geweest. Verzoeker verklaart dat dezelfde verantwoordelijke van al-Qassam hem in december 2015 opnieuw opzoekt en hem zei dat hij moest beginnen samen te werken. Verzoeker zou daarop getracht hebben Gaza te verlaten, maar aan de grens zijn tegengehouden en overgedragen aan al-Qassam. Verzoeker stelt dat hij 24 uur werd vastgehouden, maar dankzij de connecties van zijn vader weer werd vrijgelaten. Verzoeker zou

vervolgens wel onder huisarrest zijn geplaatst en zijn winkel zou zijn afgesloten. Verzoeker verklaart dat hij daarop onderdook bij een vriend in de buurt van Khan Younis en regelingen trof om zijn vertrek te organiseren. Verzoekers vader zou via een reisbureau voor verzoeker een toeristenvisum voor Turkije hebben kunnen bekomen. Verzoeker verklaart dat hij Gaza op 2 juli 2016 kon verlaten door aan de grens een connectie van zijn vader om te kopen en zo te vermijden dat hij via al-Qassam of de binnenlandse veiligheidsdienst moest passeren. In Egypte zou verzoeker het vliegtuig hebben genomen naar Turkije, van waaruit hij vervolgens naar Europa zou zijn doorgereisd. Verzoeker vreest dat hij bij terugkeer naar Gaza door Hamas zal worden vermoord of mishandeld.

De commissaris-generaal hecht geen geloof aan verzoekers bewering dat hij door al-Qassam persoonlijk wordt geïsoleerd omdat hij weigerde met hen samen te werken en overweegt in de bestreden beslissing dat (i) het bijzonder onwaarschijnlijk is dat een groepering zoals al-Qassam gebruik zou maken van een app zoals *Spyzie* om de communicatie van Fatah-leden in Gaza met de Palestijnse autoriteiten in Ramallah te monitoren, nu uit informatie in het administratief dossier blijkt dat deze app vrij verkrijgbaar is op het internet, dat de gebruiker zich dient te registreren, dat het een betalende app betreft die met een krediet- of debetkaart dient te worden betaald en dat het doelwit de app zelf kan verwijderen van zijn smartphone, dat (ii) deze methode bovendien hoogst onzeker en weinig efficiënt is, aangezien al-Qassam niet kan weten wanneer de geïsoleerde klanten nog eens naar verzoekers winkel zouden komen voor dermate ingrijpende handelingen die verzoeker de kans zouden geven om de app op hun smartphone te installeren en verzoeker de doelwitten eenvoudigweg kan inlichten over het feit dat hun smartphones gemonitord worden zonder dat al-Qassam dit zou te weten komen, dat (iii) het hoogst twijfelachtig is dat Fatah-leden in Gaza hun eigen smartphones zonder controle gebruiken om strategische informatie uit te wisselen met de Palestijnse autoriteiten in Ramallah, dat (iv) het hoogst onduidelijk is waarom verzoeker, die zijn winkel sinds 2013 uitbaatte, pas in 2015 gevraagd werd zijn samenwerking te verlenen, dat (v) al-Qassam verzoeker alle kansen bood om zijn doelwitten in te lichten over de gebeurtenissen door hem na zijn gevangenschap vrij te laten en naar het ziekenhuis te brengen, dat (vi) verzoekers broer, die de winkel uitbaatte in de maanden na verzoekers vrijlating, nooit werd benaderd door leden van al-Qassam, dat (vii) het geen steek houdt dat de leden van al-Qassam verzoekers winkel in december 2015 sluiten, aangezien ze hierdoor hun opportuniteit verkwanselden terwijl ze op dat moment nog meer macht en druk op verzoeker konden uitoefenen om de opdracht alsnog uit te voeren, dat (viii) verzoekers bewering dat hij na zijn ontsnappingspoging onder huisarrest werd geplaatst niet ondersteund wordt door zijn overige verklaringen, en dat (ix) verzoekers claim dat hij in Gaza geïsoleerd werd door al-Qassam tevens ondermijnd wordt door zijn bewering dat hij de grenspost van Rafah kon passeren door één persoon om te kopen, die hij overigens niet kent, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat deze post toen onder controle stond van Hamas en uit verzoekers verklaringen bovendien kan worden afgeleid dat ook al-Qassam betrokken was bij de controles aan de grens.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te ontcrachten of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Door aan te voeren dat een organisatie zoals Hamas over meerdere plannen beschikt om vitale communicatie van hun interne tegenstanders af te luisteren en dat hij slechts een klein radertje was in dit netwerk van contraspionage, weerlegt verzoeker geenszins de pertinente overweging dat van een groepering van dit kaliber kan worden verwacht dat zij gebruik maakt van efficiëntere en discreetere methodes om de strategisch belangrijke communicatie van hun voornaamste interne tegenstander te monitoren. Verzoekers verwijzing in dit verband naar een persbericht van 3 juli 2018, waarin melding wordt gemaakt van een poging van Hamas om Israëlische militairen te bespioneren door hen te benaderen via sociale media en hen er vervolgens toe aan te zetten valse dating applicaties te installeren op hun smartphones, is niet dienstig. Het betreft hier immers niet de methode waarvan verzoeker gewag maakt, laat staan dat dit artikel de pertinente overwegingen hierover zou kunnen weerleggen of ontcrachten. In het licht van deze overwegingen kan het niet overtuigen dat Hamas het plan zou hebben ontwikkeld om via al-Qassam hun af luisterpraktijken te intensiveren en een bron als verzoeker aan te spreken. Verzoeker beperkt zich verder tot loutere speculaties waar hij erop wijst dat de opbouw van cliënteel tijd vergt en dat dit een reden kan zijn waarom hij aanvankelijk niet werd lastiggevallen door al-Qassam.

In zoverre verzoeker aanvoert dat het niet realistisch zou zijn te veronderstellen dat hij de doelwitten van de spionagepraktijken van Hamas eenvoudigweg kon inlichten, aangezien het algemeen geweten is dat Hamas angst en terreur zaait en men er niet zomaar van mag uitgaan dat een persoon die zich in dergelijke situatie bevindt de nodige moed aan de dag zou leggen om met gevaar voor eigen leven en dat van zijn familieleden Fatah-leden te waarschuwen voor de praktijken van Hamas, kan hij evenmin overtuigen. Immers blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij wel degelijk een van de doelwitten van Hamas zou hebben ingelicht, *nota bene* toen hij zich in het ziekenhuis zou hebben bevonden om te herstellen van de verwondingen die hem tijdens zijn vasthouding zouden zijn toegebracht (adm. doss., notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Uit verzoekers verklaringen blijkt verder niet dat Hamas dit ooit te weten zou zijn gekomen, wat het gebrek aan doeltreffendheid van de gebruikte methode onderschrijft. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat al-Qassam erop vertrouwd zou hebben dat de druk die zij uitoefenden voldoende zou zijn om hem in het gelid te laten lopen.

Verzoeker betwist verder dat zijn broer en een vriend de winkel hebben uitgebaat gedurende drie maanden, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. Volgens verzoeker ging het slechts om één maand. De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat hij sinds zijn arrestatie op 10 oktober 2015 nooit meer in zijn winkel heeft gewerkt, maar dat zijn winkel tot eind december 2015 open bleef en werd gerund door zijn jongere broer en een vriend (adm. doss., notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6 en 10). Hieruit blijkt dat zijn winkel gedurende nog zeker twee maanden verder zou zijn uitgebaat door zijn broer. Verzoeker blijft in gebreke een afdoende verklaring te bieden voor de vaststellingen dat zijn broer nooit door al-Qassam zou zijn benaderd om de opdracht in zijn plaats uit te voeren en dat de winkel eind december 2015 door al-Qassam zou zijn gesloten.

Wat betreft het huisarrest waaronder hij na zijn eerste ontsnappingspoging zou zijn geplaatst, laat verzoeker gelden dat dit niet betekende dat hij voortdurend werd gecontroleerd door al-Qassam, doch wel dat hij te horen kreeg dat hij de gevolgen zou dragen indien hij op straat zou worden aangetroffen. Door onder te duiken bij een vriend ontliiep hij het risico op straat te worden aangetroffen door leden van al-Qassam, aldus verzoeker. Aldus weerlegt verzoeker de pertinente vaststelling dat het huisarrest zijn doel volledig miste, nu dit hem klaarblijkelijk niet tegenhield om zijn huis te verlaten en zelfs onder te duiken bij een vriend, niet.

Waar verzoeker ten slotte nog aanvoert dat, zeker gezien hij niet dezelfde dreiging vormde voor Hamas als pakweg een officier van Fatah, het perfect mogelijk is dat een lid van al-Qassam dat op dat moment belast was met het bewaken van de grens zich voor eigen gewin liet omkopen, verklaart hij niet hoe hij er in geslaagd is de grens te passeren door één persoon om te kopen. Deze uitleg strookt bovendien niet met het argument dat Hamas er middels het gevoerde terreurbewind in slaagt ongehoorzaamheid te ontraden. In dit opzicht is het niet aannemelijk dat een lid van al-Qassam belast met controles aan de grens uit louter geldgewin zijn nek zou uitsteken voor een persoon die hij niet kent. Bovendien strookt verzoekers bewering als zou hij hebben kunnen bekomen dat hij niet moest passeren langs al-Qassam of de binnenlandse veiligheidsdienst niet met informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat de grens langs Palestijnse kant uitsluitend onder de controle van Hamas staat. Verzoeker brengt zelf geen objectieve informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. Verzoeker beperkt zich verder tot een louter blote bewering waar hij opmerkt dat Hamas uit verschillende sub-groeperingen bestaat die niet noodzakelijk op continue wijze met elkaar in contact staan, zodat het mogelijk zou zijn dat men een probleem heeft met al-Qassam, zijnde de militaire vleugel van Hamas, zonder dat de politieke vleugel hier weet van heeft. Verzoeker toont evenmin aan dat het bewaken van de grens geen opdracht was van de militaire vleugel van Hamas, doch wel van de politieke vleugel.

De door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten (adm. doss., stuk 18, map met 'documenten') kunnen de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas niet herstellen. Wat dit betreft wordt in de bestreden beslissing op goede gronden het volgende uiteengezet:

"Uw paspoort is louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst en ondersteunt uw verklaring dat u met dit paspoort en een Turks visum Gaza verliet op 2 juli 2016 en vervolgens via Egypte doorreisde naar Turkije. Het toont echter op geen enkele wijze aan dat u daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming noch vermag het de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te weerleggen. De documenten die betrekking hebben op uw winkel ondersteunen louter uw verklaringen dat u een winkel uitbaatte in Gaza. Ze bevatten echter evenmin informatie waaruit geconcludeerd kan worden dat u daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming noch herstellen ze de geloofwaardigheid van uw relaas. De documenten van al-Qassam en het al-Shifa hospitaal betreffen louter scans, beschikken bijgevolg over weinig objectieve bewijswaarde en zijn op zich evenmin van die aard dat ze de geloofwaardigheid van uw relaas kunnen herstellen. Het document van het hospitaal stelt

louter dat u over enkele kwetsuren beschikt maar doet geen enkele uitspraak over de omstandigheden waarin u deze kwetsuren zou hebben opgelopen. Het document van al-Qassam wordt voorts allerminst ondersteund door geloofwaardige verklaringen. In feite ondermijnt het verder de geloofwaardigheid van uw relaas aangezien er expliciet staat aangegeven dat u vanaf 27 december 2015 uw huis niet mocht verlaten en dat u indien u niet gehoorzaamde een 'burgerlijke' straf te wachten stond waarmee een buitengerechtelijke bestraffing bedoeld wordt. Uw verklaringen en objectieve vaststellingen, in casu uw verblijfplaats, uw visumaanvraag en uw vertrek tijdens uw huisarrest, spreken dit tegen. Het attest van dr. U. (...) stelt enkel dat u een litteken heeft aan uw arm en één aan uw voet. Het bevat geen enkele uitspraak over de omstandigheden waarin u deze littekens opliep en werd bovendien uitdrukkelijk op uw vraag opgesteld."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Ook het document dat door verzoeker bij zijn aanvullende nota van 11 maart 2020 werd gevoegd, kan de appreciatie van zijn vluchtmotieven niet wijzigen. Volgens verzoeker blijkt uit dit document dat zijn vader gearresteerd werd en uiteindelijk werd vrijgelaten na zich ertoe te hebben verbonden informatie over hem te verstrekken. De Raad merkt op dat het voorgelegde stuk slechts een fotokopie betreft en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën hoe dan slechts een beperkte bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. X). Bovendien wijst het gegeven dat verzoeker dit schrijven van 13 mei 2019 pas op 11 maart 2020 voorlegt erop dat hij hier zelf ook weinig waarde aan hecht voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. Dit stuk vermag dan ook geen afbreuk te doen aan het geheel van de hoger weergegeven motieven, die steun vinden in het administratief dossier en door verzoeker niet worden weerlegd, op basis waarvan geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij door Hamas worden gevisieerd omwille van zijn gebrek aan medewerking.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden nood aan bescherming, is er geen reden om het vluchtrelaas te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren. In zoverre hij in het verzoekschrift aanhaalt dat hij eveneens de algemene actuele situatie in Gaza vreest, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar wat hieronder, onder punt 2.3.6., wordt uiteengezet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd dat zijn persoonlijke problemen met Hamas niet aannemelijk maakt.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

Verzoeker is van mening dat wegens de actuele humanitaire en veiligheidssituatie in Gaza de socio-economische en humanitaire situatie er zo mensonwaardig is dat de standaard van artikel 3 van het EVRM bereikt is en dat er kan gesproken worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 van het EVRM is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwist of ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat hij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “*Operatie Beschermd Rand*” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*” van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker verwijst naar de arresten *M.S.S. tegen Griekenland en België* en *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, wijst de Raad erop dat opdat de overwegingen in het arrest *Sufi en Elmi* van 28 juni 2011 naar analogie kunnen toegepast worden, verzoeker dient aan te tonen dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt of dat de situatie van Palestijnen in de Gazastrook vergelijkbaar is met de situatie in de ontheemden- en vluchtelingenkampen te Somalië en Kenia, *quod non in casu*, zoals ook blijkt uit het voorgaande. Verzoeker is overigens geen vluchteling of ontheemde (zie *supra*, onder punt 2.3.4.). Bovendien is het niet zo dat de Israëlische overheid weigert om (inter)nationale hulporganisaties toe te laten in de Gazastrook, noch kan gesteld worden dat Gazanen geen toelating hebben om de Gazastrook te verlaten, al is de mogelijkheid tot in- en uitreis afhankelijk van de opening van de grenspost te Rafah. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in preciaire omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Verzoekers situatie dient dan ook te worden beoordeeld volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker moet bijgevolg aantonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“*Blijkt immers dat u tot uw vertrek een eigen winkel had, dat uw broer tot op heden een eigen winkel uitbaat, dat uw familie over verschillende eigendommen beschikt, dat al uw broers en één zus ingenieursstudies voltooiden, dat de meesten ook in Gaza gewoon werk uitoefenen in overeenstemming met hun diploma, dat één van uw broers in Zweden werkt en studeert, dat één zus als lerares werkt, dat jullie klaarblijkelijk geen nood hadden aan steun van UNRWA en dat uw vader over meerdere invloedrijke connecties beschikt. Zoals u het zelf expliciet stelt behoort u tot een welvarende familie (CGVS, p. 3, 5, 14).*”

Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt bijgevolg niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting, dit te meer gelet op zijn profiel evenals het profiel van zijn familie. Bijgevolg kan verzoeker niet volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee echter geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar rechtspraak van de Raad kan aan het voorgaande geen afbreuk doen. De Raad benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen dient onderzocht te worden.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist dat hij kan terugkeren naar de Gazastrook. Hij gaat uitvoerig in op de situatie aan de grensovergang te Rafah en de veiligheidssituatie in de Sinai en betoogt dat er praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer naar Gaza belemmeren.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 28 februari 2019, de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 25 maart 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekers paspoort niet langer geldig is (adm. doss., stuk 18, map met 'documenten', nr. 1), doch dat hij over een identiteitskaart beschikt, die hij zou hebben achtergelaten bij een vriend in Turkije (adm. doss., stuk 21, verklaring DVZ, nr. 29). Er zijn te dezen geen elementen die erop wijzen dat verzoeker zijn Palestijns paspoort niet zou kunnen laten verlengen of dat hij zijn identiteitskaart niet zou kunnen laten opsturen, zoals hij ook gedaan heeft met zijn (inmiddels vervallen) paspoort. Bijgevolg zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang

tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk, 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *“Comprehensieve Operatie Sinai 2018”*, die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinai in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormden en controleposten oprichtten langsheen de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal

terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch de verschillende reisadviezen voor Egypte, rapporten en persartikels waarnaar wordt verwezen zijn van die aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinai in een ander daglicht te plaatsen. Dat er zich in de Sinai nog veiligheidsincidenten en terreuraanslagen voordoen wordt in het voorgaande niet betwist en terdege in rekening gebracht. Nergens uit de door verzoeker aangehaalde informatie kan echter blijken dat de politie die de pendelbussen tussen Caïro en Rafah begeleidt of deze bussen zelf reeds het slachtoffer zouden zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is bijgevolg mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week open (van zondag tot en met donderdag). De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het administratief dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus "*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*" van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat-terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van *Egyptair*. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet worden opgevolgd wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met *Egyptair*. Uit deze informatie blijkt

voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het CGVS houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Uit wat *supra*, onder punt 2.3.5., werd uiteengezet, blijkt immers dat aan de door hem voorgehouden problemen met al-Qassam, de militaire vleugel van Hamas, geen geloof kan worden gehecht. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinai en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt. In zoverre hij verwijst naar de arresten nrs. X en X van respectievelijk 16 januari 2019 en 7 februari 2019 van de Raad, volstaat het erop te wijzen dat de informatie waarop het CGVS zich in de betreffende dossiers baseerde en die door de Raad onvoldoende actueel en/of volledig werd geacht, reden waarom werd overgegaan tot vernietiging van de toen bestreden beslissingen, ondertussen geüpdatet werd. De Raad benadrukt bovendien nogmaals dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

2.3.6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*” van 5 december 2018) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël

onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte. In de loop van 2018 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van “de Grote Mars van de Terugkeer”. Deze protesten vonden plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden). De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers. Sinds begin november 2018 nam het gebruik van geweld tijdens de protesten af. Op 11 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het beschieten van diverse gebouwen die gelinkt waren aan Hamas of de Islamitische Jihad. Na deze confrontaties kondigde Hamas op 13 november 2018 een staakt-het-vuren af. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 19 oktober 2018 252 Palestijnen, zowel burgers als niet civiele personen, het slachtoffer werden van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. De meeste van hen werden gedood door Israëlische troepen in de context van de demonstraties. Twintig procent van de slachtoffers vielen als gevolg van Palestijnse aanslagen, Israëlische beschietingen en bij pogingen om Israël binnen te dringen. Het grootste deel van de slachtoffers waren personen die, al dan niet gewapend, probeerden de Israëlische grens over te steken.

Uit de COI Focus “Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Tensions en mars 2019” van 1 april 2019 blijkt bovendien dat het geweld tussen Israël en Hamas opnieuw opflakkerde nadat een raket die op maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. 70 personen werden gedwongen hun huizen te evacueren en zijn dakloos. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelen de betrokken partijen sinds 28 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël. Op deze datum herdachten ook tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van “de Grote Mars van de Terugkeer”. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid werden bij incidenten langs de grens vier Palestijnen gedood en raakten 112 mensen gewond.

Voorts leest de Raad in de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire” van 7 juni 2019 en de COI Focus “Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019” van 10 september 2019 dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raakten twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding

bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuurden Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 Palestijnen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één een religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeerde Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia, waarbij ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op de avond van 6 september 2019 werden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordde door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag viel een *drone* die vanuit Gaza werd bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombardeerden Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn lichteheid.

Ook in 2019 werden Palestijnen getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van "*de Grote Mars van de Terugkeer*". Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename van geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. OCHA registreerde van 30 maart 2018 tot 30 april 2019 156 Palestijnse slachtoffers, waaronder 43 kinderen, en 31.249 gewonde Palestijnen in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van "*de Grote Mars van de Terugkeer*".

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("*zone-tampon*"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen en mee in aanmerking genomen de vaststellingen uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, dient te worden besloten dat, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld, zoals ook in 2019 meermaals is gebeurd, er in Gaza actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Het zonder meer verwijzen en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van het CGVS, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, volstaat hiertoe niet.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN